

POSTANOWIENIE

Dnia 7 września 2021 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

Prezes SN Joanna Lemańska (przewodniczący)

SSN Marek Dobrowolski

SSN Maria Szczepaniec (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi A. K. na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy bez nieuzasadnionej zwłoki w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. I S (...),
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 7 września 2021 r.,

odrzuca skargę.

UZASADNIENIE

A. K. (dalej: skarżący) pismem z 28 kwietnia 2021 r., które wpłynęło do Sądu Najwyższego 16 lipca 2021 r., wniósł skargę na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (dalej: skarga na przewlekłość), w postępowaniu przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie o sygn. I S (...) na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy w postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki przed Sądem Okręgowym w B. w sprawie o sygn. I C (...).

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga na przewlekłość jest uregulowana w ustawie z dnia 17 czerwca 2004 r. o skardze na naruszenie prawa strony do rozpoznania sprawy

w postępowaniu przygotowawczym prowadzonym lub nadzorowanym przez prokuratora i postępowaniu sądowym bez nieuzasadnionej zwłoki (Dz.U. 2018 r., poz. 75; dalej: ustawa o skardze na przewlekłość).

Zasady zastępstwa procesowego przed Sądem Najwyższym określa art. 87¹ k.p.c., zgodnie z którym w postępowaniu przed Sądem Najwyższym, jak również przy czynnościach procesowych związanych z tym postępowaniem, podejmowanych przed sądem niższej instancji, obowiązuje zastępstwo stron przez adwokata lub radcę prawnego (art. 87¹ § 1 k.p.c.). Powyższe znajduje również zastosowanie w postępowaniu ze skargi na przewlekłość, gdy do jej rozpoznania właściwy jest Sąd Najwyższy (uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z 16 listopada 2004 r., III SPP 42/04).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego zgodnie przyjmuje się, że czynności procesowe podejmowane osobiście przez stronę przed Sądem Najwyższym, z zastrzeżeniem przypadków określonych w art. 87¹ § 2 k.p.c., są bezskuteczne (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 19 czerwca 2017 r., III SPP 32/17; 21 marca 2019 r., I NSP 1/19; 25 czerwca 2019 r., V CZ 48/19).

Z treści skargi na przewlekłość nie wynika, aby skarżący należał do kręgu podmiotów uprawnionych do samodzielnego działania przed Sądem Najwyższym (art. 87¹ § 2 k.p.c.). W konsekwencji, na podstawie art. 87¹ w zw. z art. 394¹ § 3, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c. oraz art. 8 ust. 2 ustawy o skardze na przewlekłość, skarga na przewlekłość postępowania przed Sądem Apelacyjnym w (...) w sprawie I S (...) jako niedopuszczalna, podlega odrzuceniu.

Ponadto należy zauważyć, że stosownie do art. 3 ustawy o skardze na przewlekłość nie jest dopuszczalne wniesienie skargi na przewlekłość postępowania, którego przedmiotem jest stwierdzenie przewlekłości postępowania w sprawie (por. postanowienia Sądu Najwyższego z: 20 lipca 2010 r., III SPP 16/10; 12 marca 2019 r., I NSP 100/18; 19 stycznia 2021 r., I NSP 186/20). W takim przypadku, również wniesienie skargi na przewlekłość przez profesjonalnego pełnomocnika, skutkuje jej odrzuceniem.

Mając na uwadze powyższe, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

